

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKANDINAVISK VAPENRULLA

PUBLICERINGSPRINCIPER

1. Utgivarna vill med Skandinavisk Vapenrulla skapa ett forum för registrering och offentliggörande av såväl nyantagna som hävdvunna släktvapen tillhörande personer eller släkter bosatta i eller härstammande från de nordiska länderna.

Dessutom syftar Skandinavisk Vapenrulla till att öka intresset för heraldik och heraldisk konst, stimulera till släktforskning och stärka nordisk samhörighetskänsla.

*

2. Publicering av ett vapen skall grundas på data meddelade i ett av utgivarna fastställt och av uppgiftslämnaren ifyllt och beedigt formulär.

*

3. Utgivarna garanterar med publiceringen ingen rättsverkan i form av prioritet, exklusiv vapenrätt eller annat slag av rättsligt skydd för föregiven vapeninnehavare.

Publiceringen innebär endast ett datum för offentliggörandet av att en person enligt egen uppgift de facto bär visst vapen.

*

4. Utgivarna ansvarar icke för de meddelade uppgifternas riktighet i vidare mån än vad de kunnat kontrollera i tillgängliga källor. Uppenbara felaktigheter publiceras således ej, och i tveksamma fall tillämpas stor restriktivitet.

*

5. Ej heller publiceras:

a. nyantaget släktvapen som är identiskt med eller till förväxlingsbarhet snarlikt vapen, vartill annan person eller släkt enligt utgivarnas bedömning har bättre rätt.

b. vapen som strider mot gällande lag och förordning eller mot allmänt vedertagna heraldiska regler.

SKJOLD: I rødt felt to krydslagte døllebajonetter af sølv.

På hjelmen et sort hjelmlæde foret med sølv og med hjelmbindet af sølv, rødt, sølv, blå, sølv og rødt.

HJELMTEGN: En arm, rødklædt med blå opslag, i hånden holdende en døllebajonet af sølv.

VALGSPROG: *Si vis pacem para bellum*

Våbnet er antaget år 1963 af overfenrik i infanteriet ved Sjællandske Livregiment, Elith Ole Arthur Hedegaard, Helsingør, som har givet oplysningerne.

Slægten Hedegaard stammer fra Them sogn i Jylland. Dens første kendte mand var landsknægt og bødker, bosiddende i Silkeborg, Jylland. Bajonetterne i skjoldet og hjelmtagnet, og armen i den gamle, danske infanteriuniform skal symbolisere dette og at den nuværende ejer af våbnet er tilknyttet infanteriet.

HEDEGAARD

SVR-33-64

SKÖLD: I svart fält fyra plogbillar av guld ställda i kors med spetsarna utåt.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och svart.

HJÄLMPRYDNAD: Fyra uppskjutande lansar av guld vardera med en svart lansfana med sköldemärket av guld.

Bondesläkt från Närke, härstammande från skattebonden Johan (Jan) Larsson på södra Järnäs i Götlunda sn. (ca 1650–1724) Hans sons sons sons son, Carl Gustaf Carlsson (1831–1912), flyttade till Uppland.

Vapnet är år 1953 antaget av dennes sonson, kamrer Bengt Gustaf Kälde, Uppsala, för sig och sina efterkommande. Uppgiftslämnaren är hans son, heraldiske konstnären, fil.stud. Bengt Olof Kälde, Uppsala, vilken som signum även brukat ett liljekors.

KÄLDE

SVR-34-64

WALDEMARSSON

SVR-35-64

SKULD: Delad av en palissadskura i guld, vari tre i bjälke ställda röda möllejärn, och rött, vari en merlett av guld.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och rött.

HJALMPRYDNAD: Mellan två röda hjorthorn ett blått malteserkors med kanter av guld.

VALSPRÅK: *Ferte fortiter*

Vapnet är år 1956 antaget av uppgiftslämnaren, konstnären RIRFO Karl Ebbe Torsten Waldemarsson, Göteborg, född den 13 augusti 1919, i Gärdslösa socken på Öland. Konstnärens vapen gäller för honom och hans familj. Uppgiftslämnarens farfar, bryggmästaren i Mora, Martin Carl August Friedrich Brandt, född den 23 oktober 1846, död i Mora, invandrade till Sverige från Lübthen, Mecklenburg-Schwerin. Möllejärnen i skölden anspelar på vapentagarens födelseplats och merletten (francolinusfågeln), på den italiensfödda hustruns familjenamn: Francolini. Malteserkorset syftar på vapentagarens intressen inom ordensväsendet.

En variant av vapnet, med merletten och malteserkorset utbytta mot en palm i guld, föres av vapentagarens broder, verkställaren Karl Anders Waldemarsson och hans familj, Kalmar. Hustrun född Palmer.

Vapnet är tidigare publicerat i *The Armorial* II: 4, p. 246, Edinburg 1961.

BRENNER

SVR-36-64

SKULD: I fält av silver ett grönt treklöverblad på neddill kluvet skaft.

På hjälmen ett grönt hjälmtäcke fodrat med silver och med hjämbindel av silver och grönt.

HJALMPRYDNAD: Två svarta vingar.

Släkten härstammar från borgmästaren i Ellwangen i Württemberg Georg Brenner, nämnd 1525. Hans sons sons son, kyrkoherden i Wiesentheid Georg Christoph Brenner (1581—1632) är den tidigaste kände föraren av här återgivna släktvapen. Från denne härstammar i nionde led uppgiftslämnaren, genealogen, direktör S. Otto Brenner, Arkiv för Svensk Släktforskning, Malmö.

Medlemmar av släkten har vid dekret av 28.12 1875 och 1.1 1908 upphöjts i personligt bayerskt adelsstånd och förde då vapnet med hjälmkrona. Nämnde S. Otto Brenner, f. 1899, erhöi enl. kungl. danskt brev av 28.2. 1953 rätt att personligen föra namnet Brenner Löwensparre.

Litteratur: S. Otto Brenner, *Geschichte der Familie Brenner* I, Köbenhavn 1923.

SKÖLD: I fält av silver ett lejon av guld med röd beväpning på ett grönt treberg och ovan åtföljt av en sexuddig stjärna av guld.

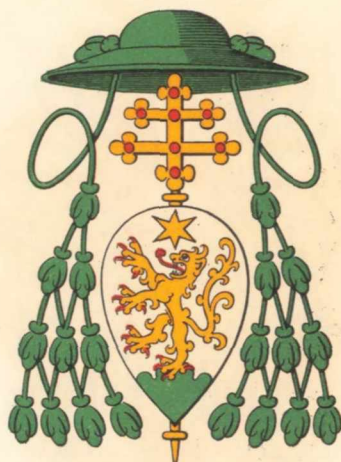
Bakom skölden en gyllene, juvelbesatt dubbelkorsstav och däröver en grön ärkebiskopshatt med tio tofsar nedhängande på vardera sidan av skölden.

Vapnet föres av Ärkebiskopen av Xanthus, Apostoliske delegaten i Skandinavien Hans Högvördighet Excellens Monsignore Dr phil. & jur.can. Bruno Bernhard Heim, storkorsriddare av Suveräna Malteserorden, hedersriddare av Tyska Orden, officer av Franska Hederslegionen m.m. samt styrelseledamot av Académie Internationale d'Héraldique, lauréat de l'Académie Française etc., Delegatio Apostolica, Vedbæk, Danmark.

Vapnet är känt i den schweiziska släkten Heim von Neuendorf i Solothurn sedan år 1644, men en hästsko, som tidigare förekom i vapnet, har utelämnats av ärkebiskop Heim. Släktnamnet är belagt i urkunder från år 1421.

Dubbelkorset liksom den gröna hatten med de tjugo tofsarna utmärker i enlighet med heraldiska regler vapenförarens värdighet som ärkebiskop i romersk-katolska kyrkan.

Litteratur: Bruno Bernhard Heim, Coutumes et droit héraldiques de l'Eglise, Paris 1949. Heraldisk Tidsskrift nr 5, København 1962.

HEIM

SVR-37-64

SKÖLD: I blått fält två vid basen sammanvuxna askblad av guld och däröver på en störtad upptryckt spets av guld ett avhugget blått lindormshuvud med röd beväpning.

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Två uppväxande askblad av guld.

BERGKVIST

SVR-38-64

Vapnet är år 1960 antaget av uppgiftslämnaren, överpostiljonen Sture Bergkvist, Malmö, för sig och sina efterkommande. Askbladen i vapnet syftar på släktens ursprung från Ask sn. i Skåne och lindormshuvudet erinrar om uppgiftslämnarens faders anknytning till Wendes Artilleriregemente.

SKÖLD: Två gånger kliven och en gång delad i blått och silver samt med en femuddig stjärna av guld i vart och ett av de blå fälten.

På krönt hjälm ett blått hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Två blå vingar med en stjärna mellan spetsarna och vardera belagd med en stjärna, alla av guld och femuddiga.

STIERNSTEDT

SVR-39-64

I det friherreliga vapnet är här återgivna stamvapen placerat som hjärtsköld i en av ett utböjt guld Kors fyrdelad sköld med första och fjärde fältet blått, vari en av två silverbiljetter ätföljd guldbalk belagd med en blå merkuriastav och med andra och tredje fältet rött, vari en krönt bygelhjälm lagd över två korsade glavenstakar av guld, vardera försedda med en tretungad svensk fana (södra el. egentliga Finland). Över skölden är en friherrekrona och två likaledes krönte bygelhjälm, den första såsom här ovan och den andra med rött, silverfodrat hjälmtäcke och med som hjälmprydnad ett monument av guld belagt med en grön lagerkrans framför två strutsplymer, dexter av silver och sinister rött.

Ättens stamfader var rådmannen i Wiborg, Hans Thesleff (död 1615) av förmodat tyskt ursprung, som också är stamfader till den framstående finska släkten Thesleff. Hans sonson, landshövdingen Johan Thesleff (1653—1722) adlades år 1697 med namnet Stiernstedt och här återgivna vapen, men utan att söka introduktion. År 1719 blev han friherre och introducerades samma år under n:o 145 å svenska riddarhuset. Vapnet förbättrades samtidigt. Uppgiftslämnaren, civilförsvarsdirektören friherre Ulf Stiernstedt, Örebro, är dennes avkomling i sjunde led och ättens nuvarande huvudman.

Litteratur: Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Stockholm 1932. Wilhelm Thesleff, Släkten Thesleff 1595—1925, Helsingfors 1925. Marika Stiernstedt, Mitt och de mina, Stockholm 1928.

SKÖLD: I fält klivet i silver och svart två fiskar — dexter störtad och sinister uppstigande — bildande en ring av motsatta tinkturer.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Tre naturliga prästkragsblommor i rad.

HALLSTRÖM

SVR-40-64

Vapnet är år 1963 antaget av uppgiftslämnaren, boktryckare Percy Hallström, Malmö, för sig och sina efterkommande.

Vapenbilden bygger på ett gotiskt ornament och även på den kinesiska yang- och yin-symbolen, som enligt taoismen illustrerar balansen i världsalltet mellan aktiva och passiva element; motsatserna som kompletterar varandra och bildar harmoni. Bilden med de två fiskarna användes också som förlagsmärke för Örestads förlagstryckeri, Malmö. Prästkragsblommorna och hjälm-täckets färger vill visa släktens skånska ursprung.

SKJOLD: I fält snedrutat i silver och rött en balk av silver belagd med en trebladig röd gren.

På den krönta hjälmen ett rött hjälmtycke fodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande, tvestjärtad röd basilisk med krona och bevåpning av guld.

De i Sverige och Finland levande grenarna av släkten von Zweigbergk härstammar alla från översten Georg von Zweigbergk, vilken omkr. år 1625 kom i svensk krigstjänst och år 1641 stupade vid Wolfenbüttel. Hans fem söner erhöll år 1647 donation av drottning Kristina på egendomar i Ingermanland att "niuta, bruka och behålla med adelig frijhet", vilka egendomar senare indrogs i Karl XI:s reduktion. Den äldste sonen, majoren Jurgen Wilhelm v. Zweigbergk (1628—1675) är stamfar för de svenska grenarna.

Enligt familjetraditionen är Georg v. Z. son till kejsarlig hovstallmästaren Georg Ludwig von Zweigbergk (f. ca 1570) och Anna Sophia v. Knobloch på godset Horcha vid Prag. Enligt en senare teori är släkten från Zweibrücken och hette tidigare Hock. År 1548 fick ätten Hock adelskap av Karl V och år 1602 fick tre släktmedlemmar med namnet Hock von Zweibrücken (Zweibruck) konfirmation på adelskapet av Rudolf II. Georg v. Z:s änka nämnes 1641 i Wismars rådstugeprotokoll "Des seel. H. Oberst Zweybruck Wittib".

Här publicerade vapen återgår på det som enligt sigill och gravsten fördes av överste Georg von Zweigbergk, och har inregistrerats i SVR av hans ättling i rakt nedstigande åttonde led, majoren Carl-Axel Tönnes von Zweigbergk, Västerås. Vapnet må jämväl föras av alla övriga bärare av släktnamnet som på svärdssidan härstammar från ovannämnde överste Georg von Zweigbergk.

Litteratur och källor: Svenska släktkalendern 1930. Tage v. Gerber, Sveriges Ointroducerade Adels Kalender 1944. Handlingar i Riksarkivet och krigsarkivet. Theobald Hock, Schoenes Blumenfeldt, Prag 1601.

v. ZWEIFBERGK

SVR-41-64

SKJOLD: I felt af guld et afrevet sort ulvehoved med rød tunge og bevæbning.

På hjelmen et hjelmklæde af et sort ulveskind hvor hovedet er afrevet, foret med guld og med røde klør.

HJELMTEGN: Et skjold med heraldisk gråværk af sort og guld foran en liggende pensel med sort skaft, guldbinding og røde hår.

WULFF

SVR-42-64

Våbenet er komponeret og antaget år 1946 af tegneren Aage Wulff, Søborg, Danmark, som har givet oplysningerne. Våbenet er talende (Wulf=ulv) og illustrerer også førerens hovedinteresser.

BENNICH

SVR-43-64

SKÖLD: I fält av guld två i ring sammanslingrade gröna ekkvistar med tillsammans fem blad och fem ollon.

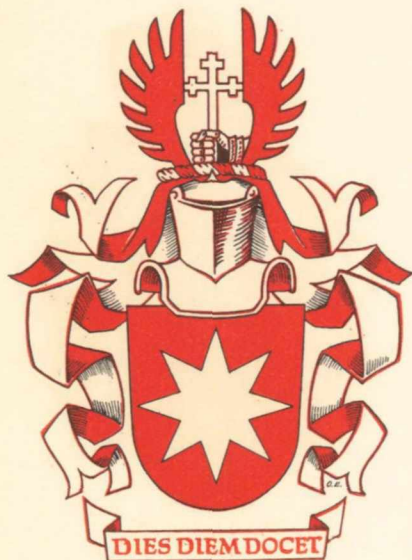
På hjälmen ett grönt hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och grönt.

HJÄLMPRYDNAD: Sköldemärket.

Av en schlesvigsk ätt med detta namn och vapen adlades år 1488 Peter Bennich av konung Hans i Danmark. Hans sons sons sons son, Peter B. lär enligt släkttradition ha varit rådmän i Norrköping år 1642, samt sedermera ha flyttat till Laholm i Halland där han skall vara fader till den Jakob Bennich i Gåsakulla, som är den svenska ättens tidigaste med visshet kände stamfader. Jakob Bennichs sons sons sonson, generaltulldirektören Nils Axel Gustafsson Bennich (1817—1904) adlades år 1864 enligt 37 § RF och introducerades år 1865 som adliga ätten n:o 2339 å Riddarhuset. Det förmodade ursprunget i den danska ätten bestrykes av namn- och vapenidentiteten. Av 37 § RF följer, att endast ättens huvudman har adlig värdighet och rätteligen för vapnet med öppen hjälm och/eller med krona. Övriga släktmedlemmar betraktas därför som ofrälse och för vapnet med sluten hjälm.

Uppgifterna har lämnats av ättens huvudman, direktören, jur. kand. Lars Axel Gustafsson Bennich, Stockholm.

Litteratur: Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Stockholm 1932.

ERIKSSON

SVR-44-64

SKÖLD: I rött fält en åttauddig stjärna av silver.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två röda vingar en bepanrad hand hållande ett korsat kors, allt av silver.

VALSPRÅK: *Dies diem docet*

Vapnet är år 1961 antaget av konstnären och heraldikern Olof Eriksson, Hertonäs, Finland, för sig och sina efterkommande med samma namn.

Vapnet illustrerar med Tavastlands färger antagarens intresse för astronomi. Hjälmprydnaden bygger på en badge, som användes av skotska förfäder (Mac Donald).

SKÖLD: Av en tretinnad skura delad i silver, bestänkt med blodsdroppar, och rött.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande vit häst blödande från ett strupsnitt med tre blodsdroppar.

Vapnet är år 1963 antaget av uppgiftslämnaren, civiljägmästaren Per Hargeby, Helgevärma, för de nuvarande bärarna av namnet samt dessas efterkommande på manslinjen. Namnet antogs år 1944 av avkomlingar till bonden Anders Karlsson (1848—1939) i Harge by, Hammar, Närke. Denne var näst siste ägaren till en gård, som släkten bebott i mer än två sekler. Släkten har alltså tagit namn efter sin ursprungsort, som betyder ungefär "byn vid offerplatsen". Vapnets blodsdroppar och den vita hästen — offerdjuret framför andra — syftar på denna innebörd. Sköldens tre tinnar erinrar om tre resta stenar, som stått på byns mark. Tinkturen är desamma som i Närkes vapen.

HARGEBY

SVR-45-64

SKÖLD: I fält av guld en svart solring.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och svart.

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande svart vädur med röd beväpning.

Vapnet är år 1957 antaget av uppgiftslämnaren, kamrer Per Carlenfelt, Malmö, för sig och sina avkomlingar med samma namn. Släkten kan i raka manslinjen föras tillbaka till husmannen i Stora Rödde i Everlövs församling, Håkan Nilsson (c:a 1743—1815). På mödernet tillhör den den s.k. Helie Mattssonska släkten från Kumlatofta by i Everlövs församling i Skåne, vars tidigaste kände medlem är bonden Pål Larsson, som nämnes år 1658. Vapenmotivet är hämtat från släktens gamla sockenkyrka, Everlöv, med dess egendomliga solringsförsedda kyrkdörr från 1100-talet. Enligt traditionen blev en levande svart vädur inmurad som "Kyrkogrim" då kyrkan byggdes.

Litteratur: Karl Åkesson; Min släkt, en skånsk bondesläkt från Nevishög, Bara härad II, 728—30.

CARLENFELT

SVR-46-64

INGVORDESEN

SVR-47-64

SKJOLD: I sølv en rød sparre ledsaget foroven af to, forneden af een oprevet sort stub med to grønne blade.

På hjelmen et rødt hjelmklæde foret med sølv og med vulst af sølv og rødt.

HJELMTEGN: To harniskklædte arme holdene et gyldent neg.

Slægtens stamfader, rytteren Mads Jensen Bunderup (1675—1719) i Nørgård i Kollerup sogn var fader til Jens Madsen Kollerup (født 1703), som i sit signet anvendte følgende våben: på jord en stub med to grene og blade med tilvenstre en le, en rive og et neg på pæl. Hans sønnesøns søn Ingvord Madsens (1780—1861) efterslægt bærer navnet Ingvordsen og har på grundlag af det gamle våben antaget det nu af bankprokurist Henning Ingvordsen, New York, USA., indregistrerede våben.

Litteratur: H. Ingvordsen, Slægten Ingvordsen fra Kollerup og Klitgård (i manuskript). — P. Reitzel, Vaabenførende slægter i Danmark, III, 97, København 1959.

NYBLOM

SVR-48-64

SKÖLD: Klufen i svart, vari en ros, och silver, vari en tistelblomma, vardera på stjälk med två blad och av motsatta tinkturer.

På hjälmen ett svart hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och svart.

HJÄLMPRYDNAD: En ros av silver.

Vapnet är år 1963 antaget av uppgiftslämnaren, bokförläggare Gösta Nyblom, Uppsala, för sig och sina efterkommande. Vapenbilden återgår på ett gammalt förläggarmärke tillhörande Nybloms Bokförlag. Släkten är av skänst ursprung.

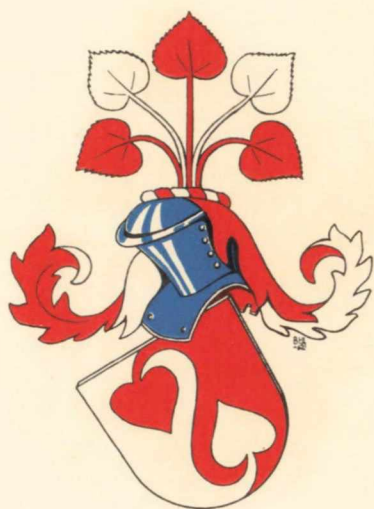
SKÖLD: Kluven i silver och rött av en lindsкура med två blad.

På hjälmen ett rött hjälm-täckte fodrat med silver och med hjämbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Fem skaftade lindblad, växelvis röda och av silver.

Vapnet återgår på det äldsta inom släkten påträffade bomärket, fört sedan år 1755 av bonden på Tuicka i Vihiniemi by, Bjernå sn i Egentliga Finland, Per Johansson Tuicka (1726—1789). Dennes sonsons son, Gustaf Andersson, antog 1851 namnet Lindberg och flyttade s. å. till Tenala socken i Nyland, där släkten sedan blivit bosatt.

Rätt att föra vapnet, som av Heraldiska Sällskapet i Finland har registrerats som nr 33, äger de medlemmar av släkten, som på mödernet räknar härstamning från en numera utdöd släkt Lindberg i Kimito sn i Egentliga Finland, vilkens tidigaste kände medlem var löjtnanten vid Nylands, senare vid Åbo läns infanteriregemente Lorentz Lindberg (1682—1728), däribland uppgiftslämnaren, skolföreståndaren Börje Lindberg och hans broder, teknikern Bure Lindberg, bägge bosatta i Tenala och bägge således härstammande från såväl Tuicka- som Kimitosläkten.

LINDBERG

SVR-49-64

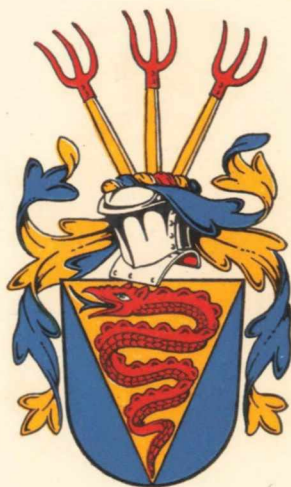
SKÖLD: I blått fält en störtad spets av guld belagd med en röd orm.

På hjälmen ett blått hjälm-täckte fodrat med guld och med hjämbindel av guld, blått, guld, rött, guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Tre uppskjutande röda treuddiga hötjugor med skaft av guld.

Vapnet är år 1964 antaget av uppgiftslämnaren, redaktör Karl-Erik Weggerup, Limhamn, för sig och sina efterkommande.

Släkten är av skänkt bondeursprung från byn Vaggarp i Urtofta socken, varpå det år 1960 antagna släktnamnet anspelar. Vapnet symboliserar tidigare generationers anknytning till jordbruk genom hötjugorna och den tama husormen, som ansågs medföra lycka för gården och familjen.

WEGGERUP

SVR-50-64

BÖKWALL

SVR-51-64

SKÖLD: I fält av silver ett med tre rötter uppryckt grönt bokträd, vars sju grenar vardera har fem blad, vid stammen åtföljt av två röda andreaktors.

På hjälmen ett rött hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Ett uppväxande grönt bokträd såsom i skölden.

VALSPRÅK: Lignum habet spem.

Vapnet är år 1963 antaget av uppgiftslämnaren, jur. stud. Christer Bökwall, Malmö, som även tidigare använt det på släktnamnet anspelande bokträdet som emblem. Fädernesläkten stammar från Närke, där tidigare generationer varit verksamma vid olika bruk alltsedan den förste kände stamfadern, bruksmannen Lars Bengtsson på Bennebo, Östansjö i Sköllersta församling (1704—1767). Enligt tradition skall släkten vara av vallonursprung och forskning häröfom pågår. Vapenantagarens skånska mödernesläkt härstammar från bl.a. kungsbonden Erik Larsson på Stävesjö, Anderslöv sn (senare hälften av 1600-talet).

Uppgiftslämnaren för som badge och personlig hjälmprydnad, alternativt med släktvapnets, en kombinerad jurist- och humanist-symbol; våg och fackla.

ULFSAX

SVR-52-64

SKÖLD: I fält av silver en blå ulfsax.

På hjälmen ett blått hjälmtycke fodrat med silver (och med hjälmbindel av silver och blått).

HJÄLMPRYDNAD: En blå ulfsax.

Gammal svensk frälsesläkt från Småland. Den tidigaste kände släktmedlemmen, väpnaren Peder Simonsson, förde vapnet med ulfsaxen (fångstredskap för varg och räv) enligt sigill 20 januari 1447. Hans sonson, Peder Jönsson, som nämnes på 1530-talet, tog namnet Ulf sax efter vapnet. Hans sonson, Gustaf Ulf sax, introducerades på Riddarhuset år 1625 såsom huvudman för adliga ätten Ulf sax nr 78, vilket sedermera ändrades till nr 107. Från dennes yngre broder, Nils Ulf sax (död 1646), härstammar i rakt nedstigande nionde led direktören Rune G. Ulf sax, Tripoli i Libyen, som har lämnat upplysningarna. Ätten är i Sverige delad i två grenar. Medlemmar har även utvandrat till USA, Java och Australien.

Här avbildade vapen är en rekonstruktion efter det första vapensigillet i släkten från 1447. Sköldemärkets utformning avviker från senare tiders.

Litteratur: Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Stockholm 1934.

SKÖLD: I blått fält en man (Simson) kämpande med ett lejon, allt av guld. (Polska stamvapnet Samson).

På den med kontinental adelskrona krönta hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Tre strutsplymer; blå, guld, blå.

HÅRSKRI: Watta!

Släkten Heymowski är känd i Polen sedan 1600-talet och räknas till klanen Samson, som uppträdde i Storpolen på 1300-talet. Stamvapnet Samson beskrevs år 1422 som: en man sittande på ett lejon och uppbändande dess käkar ("homo sedens super leone eius ora dilaniat"). Se DOM 14: 5—6. I stället för den i polska stamvapen vanliga hjälmprydnaden med strutsplymerna har tidigare använts Simson svingande en åsnekäke (tex i pärmexlibris från 1539).

Uppgiftslämnaren, fillic. Adam Heymowski, bibliotekarie vid Kungl. Biblioteket, Stockholm, är sonsöns sonson till Andrzej Heymowski (1760—ca 1830), som år 1795 inskrevs i adelsmatrikeln i Telsze-distriktet i Litauen.

Litteratur: F. Piekosinski, *Heraldyka polska wieków srednich*, Kraków 1899. J. Ostrowski, *Ksiega herbowa rodów polskich*, Warszawa 1897—1906. S. Kozierowski, *Ród Samsonów-Watów*, Kraków 1921. *Polska encyklopedia szlachecka*, T.6. Warszawa 1937.

HEYMOWSKI

SVR-53-64

SKJOLD: I sølv en grøn stængel med fem røde roser.

På en kronet hjelm et rødt hjelmklæde foret med sølv.

HJELMTEGN: En harniskklædt arm svingende et sværd af sølv med guldhæfte mellem to vesselhorn; dexterr delt af sølv og rødt, sinister af rødt og sølv.

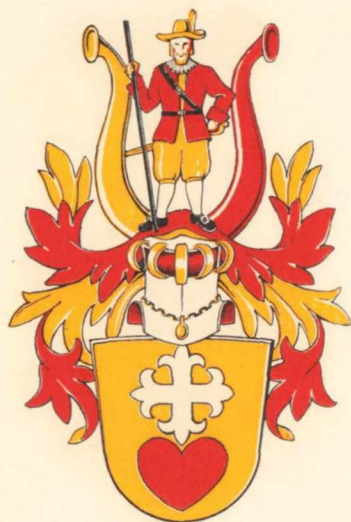
Gengivne stamvåben er anbragt som hjerteskjold i et af rødt og sølv firdelt skjold; i første og fjerde felt tre hestesko af sølv (to over en), i andet felt en opstigende rødtbevåbnet brun grif; i tredje felt en gående rød løve. Over skjoldet to kronede hjelme med røde sølvforede klæder. Den første med hjelmtegn som her gengivet og den anden med en opstigende grif som i andet felt holdende en sølv-hjelm med bind af sølv og rødt og med tre strudsfrjer, rødt, brun, rødt, som tegn.

Slægten stammer fra Schlesien hvortil den oprindelig er indvandret fra Köln. I Schlesien fandtes flere familier Rostock med samme stamvåben uden at man har kunnet påvise forbindelse mellem dem. Hertil hørte Gerhard de Rostock og Johann Rostock, der var rådsherrer i Riga henholdsvis 1286 og 1398—1418, og Sebastian Ignaz von Rostock, der var Biskop af Breslau fra 1664 til sin død 1674. Det er vanskeligt at henføre nulevende medlemmer af slægten til den ene eller anden linie, da samtlige schlesiske familier siden optagelsen i bøhmisk ridderstand 14. Marts 1668 alle kun har kaldt sig Rostock uden at bruge de forskellige prædikater der har været tillagt dem ved våbenforbedringer i 1633 og 1645, f.Ex. "Holzbruch von R.", "Baucke von R." og "R. auf Heinersdorff". Slægten kom til Danmark med Friedrich Wilhelm Rostock f. i Neumünster, Holstein i 1722. Hans sønnesøns sønnesøn son er Dr h.c. Ole Rostock, Bagsværd, der har givet oplysningene.

ROSTOCK

SVR-54-64

von PFALER

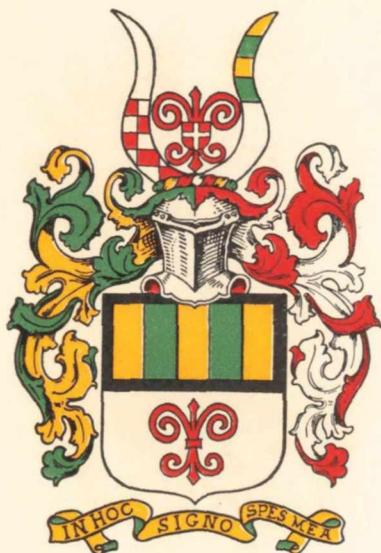
SVR-55-64

SKÖLD: I fält av guld ett liljekors av silver över ett rött hjärta.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Stående mellan tvenne horn, dexter guld och sinister rött, en man, klädd såsom ingermanländsk dragonofficer från 1600-talet; röd jacka, bredbrättad hatt, väst och knäbyxor av guld, strumpor av silver och svarta skor. Han bär i svart bälte och gehäng en värja av guld och i höger hand en svart stav.

Finsk släkt av tyskt ursprung. Vapnet förlänades den 18/7 år 1531 av kejsare Karl V till Georg v. Pfaler, gräfl. schwarzburgischer Hüttenverwalter (1475—1539). Enligt tysk genealogisk litteratur torde släkten härstamma från den bayerska uradliga ätten Pfaler, som förde en gyllene päle (Pfalh) i blått fält. Det nya vapnets utformning förmodas ha påverkats av släktskapen med Martin Luther, som bar kors, hjärta och ros som sigillsymboler. I vapnebrevet av år 1531 beskrivs hjälmprydnaden endast ofullständigt och mycket oklart. Enligt heraldisk expertis (Dr Ottfried Neubecker) torde mellan hornen ha avsetts en svart päle med silverspets. I den finska släktgrenen har emellertid, alltsedan sigill från 1639, förts en man med stav i hjälmprydnaden. Dess utformning har nu fastslagits enligt ovanstående såsom hänvisning till den finska grenens stamfader, kaptenen vid Ingermanländska Dragonerna Franz von Pfaler, stupad vid Narva c:a 1657. Han var sonsons son till Georg v. Pfaler och erhöll år 1648 förläningar i Finland av drottning Kristina. Från sistnämnde Franz v. Pfaler härstammar i åttonde led direktören kapten Arno von Pfaler, Helsingfors, som har lämnat upplysningarna. *Litteratur:* Hefner: Stammuch des Blühenden und Ausgestorbenen Adels in Deutschland. Kneschke, Neues Allgemeines Deutsches Adelslexikon. v. Ledebur, Adelslexikon der Preussischen Monarchie. Genos, Helsingfors 1957 & 1960.

BRETOW

SVR-56-64

SKJOLD: Tværdelt af guld, hvori to grønne pæle, omgivet af en sort bort og af sølv, hvori et rødt muranker.

På hjelmen et hjelmklæde delt af grønt og rødt og foret med henholdsvis guld og sølv og med vulst af grønt, guld, rødt og sølv.

HJELMTEGN: Et rødt muranker, på midten belagt med et rødt skjold, hvori et sølvkors, mellem to tværdelte vesselhorn, dexter af sølv og af skaktavle af rødt og sølv, sinister af tre gange tværdelt af guld og grønt og af sølv.

VALGSPROG: In hoc signo spes mea.

Slægten er en fribondeslægt fra Vestsjælland, hvor dens først kendte mand, Hans Nielsen, ejede jordene ved Kelleklint ca. 1730.

Våbnet er antaget år 1957 af Jens Peter Bretov for sig og sine efterkommere, af hvilke sønnen, ingeniør Ejnar Poul Ferdinand Bretow, Helsingør, har givet oplysningerne. Ovennævnte Hans Nielsen og hans efterkommere kaldtes Bretofte og i 1937 antoges familienavnet Bretov; flere af familiens medlemmer skriver sig dog Bretow.

Symbolikken i våbnet refererer til navnet Bre(d)tofte: den indhegnede "toft" med korn og græs og murankeret som symbol på selve gården.

SKÖLD: I fält av guld en svart sparre belagd med tre stolpvis ställda veteax av guld och åtföljd av tre svarta stjärnor.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och svart.

HJÄLMPRYDNAD: Ett uppstigande lejon av guld med röd beväpning, hållande en stolpvis ställd, svart spade.

AFZELIUS

SVR-57-64

Vapnet är antaget år 1953 av uppgiftslämnaren, ingenjören Svante Afzelius, Malmö, och dennes broder ingenjören Olof Afzelius, Landskrona, för sig och sina efterkommande med namnet Afzelius.

Släkten synes ej ha annat samband med västgötasläkten Afzelius, än att den förste bäraren av namnet, uppgiftslämnarens farfar Gustaf Afzelius, var född i Västergötland den 7 november 1857 i Saleby socken av Skaraborgs län. Forskningar om släkten pågår.

SKÖLD: I blått fält en naturfärgad triton med stjärt av silver hållande i höger hand en grön kvist med tre rosor av silver.

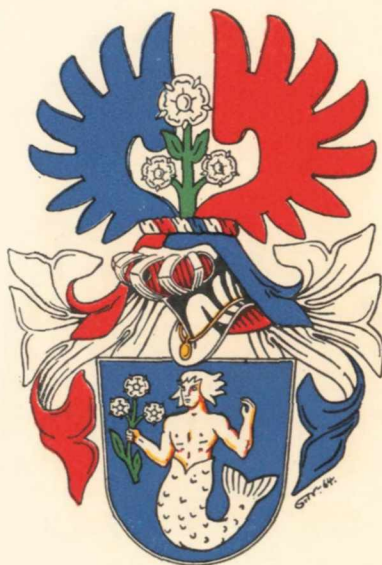
På hjälmen ett rött och blått hjälmtäcke fodrat med silver och med hjämbindel av silver, rött, silver, blått, silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Två vingar, dexter blå och sinister röd och mellan dem en uppväxande grön kvist med tre rosor av silver.

Köpmansläkt med namnet Numers eller Numens från Lübeck med förmodat ursprung i Nordfrisland. Borgmästaren och burggreven i Narva, Lorens von Numers, född i Lübeck, adlades av drottning Kristina den 20/7 1653 med här beskrivna vapen och introducerades följande år som adliga ätten n:o 596 på Sveriges Riddarhus. Ätten är utdöd i Sverige sedan år 1836 men fortlever i Finland på vars riddarhus den inskrevs år 1818 som ätt nr 50. En gren av ätten har också immatrikulerats på Rigas Riddarhus som nr 137. Sköldfiguren är enligt adelsdiplomet en "Meerman" d.v.s. triton. Den har dock tidigare ofta återgivits som en najad eller sjöjungfru. Frånvaron av tinkturangivelser i diplomets innehåll att tritonen bör vara naturfärgad (med silverstjärt).

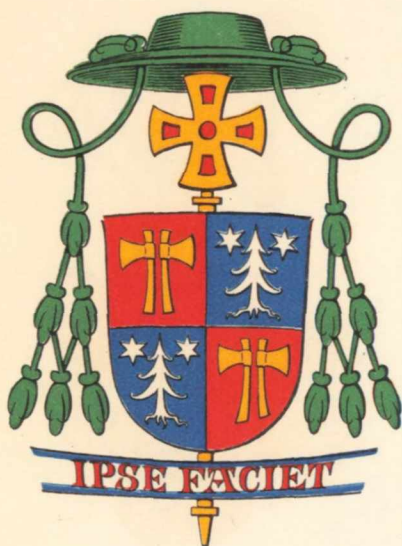
Uppgifterna har lämnats av kontorschefen Gustaf Herman von Numers, Helsingfors, som är ovannämnde Lorenz von Numers avkomling i rakt nedstigande nionde led.

Litteratur: Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Stockholm 1930. Tor Carpelan, Ättartavlor för de på Finlands Riddarhus inskrivna ätterna, Helsingfors 1958. C. A. v. Klingspor, Baltisches Wappenbuch, Stockholm 1882.

von NUMERS

SVR-58-64

GRAN

SVR-59-64

SKJOLD: Kvadrert, første og fjerde felt rødt med to opprette og utadvendte Sankt Olavs økser av gull, andre og tredje felt blått med en sølv gran som oven-til ledsages av to sølv stjerner.

Bak skjoldet en gyllen, juvelbesatt korsstav og over den en grønn biskophatt med seks dusker nedhengende på hver side av skjoldet.

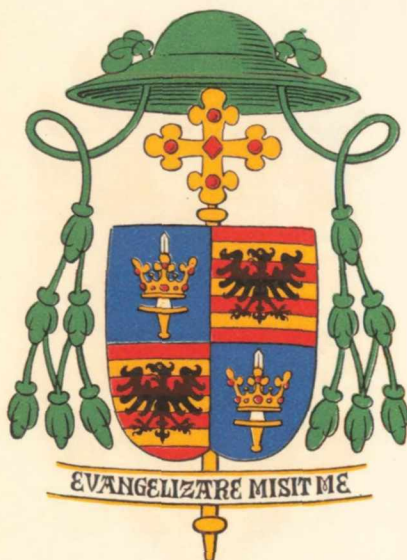
VALGSPRÅK: Ipse faciet.

Våpnet føres fra vigsel dagen 24. mars 1963 av H.H. Biskop Coadjutor i Oslo John W. Gran og viser våpnet for Oslo romersk-katolske bispedømme kvadrert med Biskop Grans slektsvåpen.

Stiftsvåpnet, i Norges tinkturer og med øksene plasert og tegnet slik at de minner om en korsfigur, sikter til vernehelgenen kong Olav den Hellige, og har assosiasjon til middelalderse norske stiftsvåpen som inneholdt Olavs-økser. Det talende våpen med granen går tilbake på våpensegl hos den gamle Bergenske slekt som Biskop Gran tilhører.

Valgspråket Ipse faciet (Han skal gjøre det) er fra Davids salme 37,5.

Korsstaven og den grønne hatt med de tolv dusker kjennetegner i samsvar med heraldiske regler våpeneierens verdighet som biskop i den romersk-katolske kirke.

TAYLOR

SVR-60-64

SKÖLD: Kvadrerad med första och fjärde fältet blått, vari ett svärd av silver med fäste av guld stolpvis ställt genom en krona av guld, och med andra och tredje fältet rött, vari tre bjälkar av guld överlagda med en svart örn.

Bakom skölden en gyllene juvelbesatt korsstav och däröver en grön biskophatt med sex tofsar nedhängande på vardera sidan av skölden.

VALSPRÅK: Evangelizare misit me.

Vapnet føres av H. H. Biskopen av Stockholm Dr John E. Taylor O.M.I. och visar vapnet för Stockholms katolska stift kvadrerat med biskop Taylors personliga vapen. Stiftsvapnets symboler, krona och svärd, syfta på Erik den Helige, katedralkyrkans skyddspatron. Biskop Taylor är född i Amerika, men familjen stammar från Skottland och tillhörde där klanen Cameron. I det personliga vapnet har därför Camerons tre guldbjälkar i rött differentierats med en svart örn, symbolen för evangelisten Johannes, vars namn biskopen bär.

Korsstaven liksom den gröna prelathatten med de tolv tofsarna utmärker i enlighet med heraldiska regler vapenförarens verdighet som biskop i romersk-katolska kyrkan.

Litteratur: Heraldisk Tidsskrift, Nr 8, København 1963.

SKÖLD: I svart fält ett ginbalksvis ställt halvspjut av guld med spets av silver åtföljt av tvenne motvända månskärar av silver.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och svart.

HJÄLMPRYDNAD: En uppväxande svart treblading på stjälk.

TENNBERG

SVR-61-64

Vapnet är år 1950 antaget av uppgiftslämnaren, häradshövding Bo Tennberg, Jakobstad, Finland. Det återgår till ett vapen som enligt sigill fördes av hans farfars farfar, fänriken (löjtnanten) vid Adlercreutzka regementet, sedermera länsmannen i Puumala, Johan Adolf Tennberg (1783—1861). Släktens tidigaste kände medlem är den sistnämndes farfar, rusthållaren på Isoniemi i Kangasala, Isak Tennberg (1703—1793).

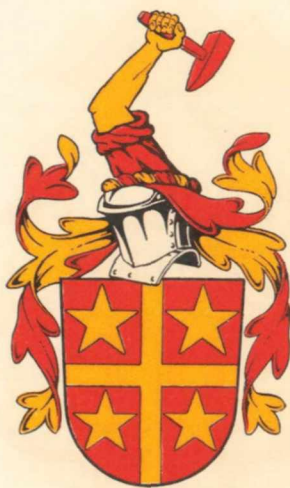
Vapnet må föras av ovannämnde Johan Adolf Tennbergs avkomlingar på manssidan med namnet Tennberg.

Litteratur: Släktbok, Ny följd I:5, Skrifter utgivna av Svenska Litteratursällskapet i Finland, Helsingfors & Köbenhavn 1958.

SKÖLD: I rött fält ett genomgående smalt kors åtföljt av fyra 5-uddiga stjärnor, allt av guld.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: En uppskjutande arm av guld med röd uppkavlad ärm hållande en röd smideshammare.

MANTORP-BROBERG

SVR-62-64

Vapnet är år 1964 antaget av arkitekt Peter Mantorp-Broberg, Landskrone, för bärarna av namnet Mantorp-Broberg. Släkten föres tillbaka till kyrkoherden Hans Bodelsen född 1653 i Helsingborg, kyrkoherde i Hurva och Gudmantorp i Skåne. Kyrkoherdeämbetet i Gudmantorp innehades av släkten i flera generationer och familjenamnet stammar därifrån. På mödernet stamman familjen från Sjølland, närmare bestämt Lundforlund vid Slagelse. Smedyrket har här gått i arv inom släkten under flera generationer. Sköldemärket bygger på Frosta härads gamla sigill.

SKJOLD: I sølv felt grønne egeblade og røde lindeblade strøet mellem hverandre.

På hjelmen et af grønt og rødt delt hjelmklæde, foret med sølv, og med vulst af sølv, grønt, sølv, rødt, sølv, grønt.

HJELMTEGN: To sølv vesselhorn besat, dexter, med et rødt lindeblad mellem to grønne egeblade, sinister, med et grønt egeblad mellem to røde lindeblade.

SKOV

SVR-63-64

Våbenet er i 1964 antaget af Henry Carlo Skov, Randers, for sig og sine efterkommere. Slægten stammer fra Grøbæk ved Silkeborg. Våbenfigurerne hentyder til slægtsnavnet.

SKÖLD: Delad i silver, vari tre stolpvis i bjälke ställda röda veteax, och rött, vari ett solkors av silver.

På hjälmen ett rött hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Två beväpnade men obehandskade armar hållande en uppslagen bok.

DAHLSTEDT

SVR-64-64

Vapnet är år 1952 antaget av överingenjör Harald Dahlstedt (†) och får föras av avkomlingarna till dennes fader, kyrkoherden Johannes Dahlstedt (1853—1919), däribland vapenantagarens son, försäkringstjänsteman Widar Dahlstedt, Huskvarna, som har lämnat uppgifterna.

Släkten härstammar från gården Balltorp i Gestad socken i Dalsland, där äldste f.n. kände stamfadern, bonden Nils, uppträdde i slutet på 1700-talet.

HERALDISKA FÖRLAGET

Per Weijersgatan 10, Malmö C

Kr. 14.—